

KAPAK: Hatt-ı kûfi ile “**Deryayı Nuru Muhammed**”

**DERYAYI NURU
MUHAMMED**

**ELL HACC
HÜSEYİN VEDAD**

İstanbul
1432/2011

DERYAYI NURU MUHAMMED

**ELL HACC
HÜSEYİN VEDAD**

Editör: Şafak TUNÇ **Redakte/Tashih:** HIZIR ERCAN

Baskı Tarihi

1432 / 2011

Basım Yeri:

Seçil Ofset

Bağcılar - İstanbul

Tel. (90) 212 - 629 06 15 pbx

İletişim

Web: <http://huvallahu.com>

ellhuve@mynet.com
ellhuve@hotmail.com

ISBN: 978-605-60630-6-0

İ Ç İ N D E K İ L E R

1)Dibâce.....	1-22
2)Peygamberlik (Nübüvvet).....	23-38
3)Risâlet-i Hakikat (Resûl, Risâlet-i İlâhîye).....	39-65
4)Hz.Muhammed'in Yaratılışındaki Husûsî Mânâ Deryayı Nuru Muhammed.....	67-105
5)Hüve'nin Görüldüğü Gönül Noktası Olarak Hz. Muhammed.....	107-157
6)Mümessil Nokta (Usve-i Hasene / En Güzel Örnek) Olarak Hz. Muhammed.....	159-183
7)Hatem (İbda Eden İade Eden O'dur).....	185-225
8)Hz.Muhammed'in,"Bana Dünyanızdan Sevdirdi" Beyanı.....	227-234
9)Hatime.....	235-241
10)Lügatçe.....	243-247
11)Yayımlanmış Eserler.....	248

D Î B Â C E

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed (s.a.v) ile ilgili pek çok eser yazılmıştır. Bu yazılan kitaplarda Efendimiz bir peygamber olarak bildirilmiş ve anlatılmıştır.

Hz. Muhammed (s.a.v) ile ilgili olarak O'nu seven muhabbetli gönüller tarafından bu muhabbetin bir neticesi olarak yazılan bütün kitapların hepsi sevgi ve aşk mahsulüdür. Ancak yazılan bu kitaplarda daha çok Sevgili Efendimizin dünyevî yönü ifade edilmiştir.

Bu kitap Hz. Muhammed'in (s.a.v) ilâhî hakikatlerinin ve hususiyetlerinin değerlendirilmesi ile ilgilidir.

Hz. Muhammed (s.a.v)'in sırr-ı hususiyesinden, yani Deryayı Nuru Muhammed'den Hz. Süreyya, Sırr-ı Mehdi ve Hatmül Velâyet gibi Seb'an Minel Mesâni sırrından görünen gönüller bahsetmişlerdir.

Seb'an Minel Mesâni konusu ile ilgili olarak "**Seb'an Minel Mesâni**" kitabımızda daha geniş izahat vardır.

Hz. Süreyya, "**vacib-ü'l vücûd**" dan bahsetmiş ve "**Allah evvela kendi varlığından bir teşkilat yaptı**

ve ondan da bu âlemleri yarattı" buyurarak vacib-ü'l vücûd ile ilgili bir anlatım lütfetmiştir.

Hz. Muhyiddin-i Ârabî'nin de vacib-ü'l vücûd ile ilgili anlatımları vardır. Fakat orada anlatılmak istenen husus, "**Allah her şeyi kendi varlığından**" yaratmıştır olmalıdır.

Kur'an'da Peygamberimiz için; "**Biz seni âlemlere rahmet olarak irsal eyledik**" (*Enbiya 107*) buyrulmuştur.

Buradaki husus şu olsa gerekir: "**âlemler**" dendiği zaman her varlığın Deryayı Nuru Muhammed'den intişar ettiği aşikâr olmaktadır. Nitekim Kur'an'da Peygamberimiz için "**usve-i hasene / en güzel örnek**" buyrulmuştur. Bu, peygamberin anlayış ve idrakinin örnek alınması için söylenmiştir. Madem ki Kur'an böyle buyuruyor, o zaman Hüve'nin kendisinden kendisine bir teşkilatlanma yaptığı hakikati ayan olmaktadır.

Velâyet, "**Biz yokuz, Allah var**" buyurdu, ulema-i rüsûm ise, '*Allah da var, biz de varız*' dedi. Sevgili Efendimiz bir hadîs-i şeriflerinde; "**...ve ene min nurillâhi, halakallâh-ül-arşi velkûrsi, vellevhi, ves-semavatı vel ardın min nuri / Ben Cenâb-ı Hakkın nurundanım. Cenâb-ı Hakk benim nurumdan arşı, kûrsiyi, levhi, semavatı ve arzı yarattı**" buyurmuşlardır.

Enbiya sûresi 30. âyetinde;

"...Ve cealnâ minel mâi kulle şey'in hayy..."

"...Ve her şeyi sudan diri (Hayy) kıldık" buyrulmaktadır.

Allah herşeyi **"SU"**dan diri kılmıştır. Burada zikredilen **SU**, aynı zamanda **"DERYA"**yı işaret etmektedir ki, o deryadan arş, kürsî, levh ve bütün varlıklar halkedilmiştir. Allah'ın bu ilâhî tertibinin ismi Deryayı Nuru Muhammed'dir ki, Efendimizin; **"Ben Cenâb-ı Hakkın nurundanım. Cenâb-ı Hakk benim nurumdan arşı, kûrsiyi, levhi, semavatı ve arzı yarattı"** hadis-i şerifi buna delildir.

Allah'ımızın bilinmekliğini arzu etmesindeki irfaniyet hakikatini kendisinden kendisine temaşa etmeyi arzu buyurması ile kendi nurundan bir teşkilatlanma yapmıştır ki, bu teşkilatlanmanın ismi Deryayı Nuru Muhammed'dir. Rabbimiz meydana getirdiği bu nurda, Hüve'deki namütenahi hâsletlerini kendisinden kendisine temaşa eylemiştir. O nurdaki namütenahi arzularını âlemleri yaratarak tatbikata koymuştur.

Allah'ımız arzularını isimler olarak suretlendirip yaratmıştır. Bütün varlıklar Allah'ın zâtîyet-i ilâhîyesidir. İlâhî kudret, varlıkları isimlerle yaratmıştır.

Esas "**Ruh**" olmak üzere maddesel olarak yaratılan varlıklar isimler ile meydana getirilmiştir. Allah'ın yaratması ifadesi kendinden kendine görünmesi olarak kabul edilmelidir. Bu hususa dikkat edildiği zaman dünyada mevcut olan "**dinler**" kelimesinin hiçbir mânâ ifade etmediği görülecektir. Çünkü Allah bütün peygamberleri ile kendi ilâhî nizamını bildirmiştir.

Her varlığın asliyyet-i ilâhîyesi olarak görünen Deryayı Nuru Muhammed ise son peygamber Hz.Muhammed (s.a.v) olarak görünmüş, bu konuya açıklık getirerek izah etmiş, gerçekte "**Allah dini**"nden başka bir din olmadığını aşikâr kılmıştır. Allah dininin ismi de "**İslam**" olarak bildirilmiştir. Esasta vacib-ül vücûd kelimesi ile işaret edilmek istenen, Deryayı Nuru Muhammed, bütün peygamberlerde ve velilerde tecelli eden Allah tatbikatı olarak düşünölmelidir.

Allah bütün varlıkları isimlerle yaratmış, isimlerin kemalatı için de ilâhî tertip icabı cismani varlıklar olarak görünmesini arzu buyurmuştur. Zamanın nihayetinde Hatmül Velâyet ile bu isimlerin kemalat bulması sırrı ifade edilmiştir. Bu bilgiler insanların terakkilerini ve makamlarını yükseltir.

Rabbimiz kendisini gerek bizim dünyamızda gerek diğer âlemlerde bildirmiştir. Bugünkü teknolojiye rağmen dünyamızın ve galaksilerin de mevcut olduğu bu sonsuzluğu idrak etmekten aciz olduğumuz muhakkaktır.

Kur'an'da esfele safilin olarak değerlendirilen bu madde âleminin yedi semâ olarak (seb'a semâvatin) düzenlendięi ve onun üzerinde de cennetler, cehennemler, ve nice âlemlerin olduğu ve onların da yedi sema ile nispet edilemeyeceęi bildirilmiştir.

Bu durum karşısında Allah'ın zâtîyet-i ilâhîyesini idrak ve ifade etmenin mümkün olmadığı daha iyi anlaşılacaktır. Bu bakımdan Allah'ı en iyi bilen Sevgili Peygamberimiz; "**Ya Maruf! Sen kendini övdüğün gibisin**" buyurarak Allah'ı idrak edip ifade etmenin mümkün olmadığını işaret buyurmuşlardır.

Sevgili Peygamberimiz için, "*O'na ilâhîlik veremeyin*" denilmektedir. Peygamberimiz; "**...Muhakkak ki ben de sizin mislinizce bir beşerim. Ancak bana ilâhınızın ilâh-ı vahid olduğu vahyolunuyor...**" (*Fussilet 6*) buyurmuşlardır. Bu ifade Sevgili Efendimizin son derece ileri tevazuundan kaynaklanmaktadır.

Efendimizin dünyevî yaşamını herkes kendine göre ifade etmektedir. Bu konunun istismar edilmemesi için Efendimiz; "**Ben de sizin mislinizce bir beşerim,**" buyurmuştur.

Sevgili Peygamberimiz; "**Ben de sizin mislinizce bir beşerim**" buyurmakla, "**Benim kişiliğime değil, bende görünen Allah'a, bende görünen hususiyete tapın**" yani, "**sureti esas almayın aslı esas**

alın" buyurmaktadır. Buna istinaden de; "**De ki; eğer Allah'ı seviyor iseniz, o halde bana tâbi olun ki Allah sizleri sevsin ve günahlarınıza mağfiret eylesin. Ve (andolsun) Allah Gafur'dur, Rahim'dir**" (*Âli İmran 31*) buyurmuşlardır. Bu, Allah sevgisinin ve Allah'a olan imanın Deryayı Nuru Muhammed ile birleştiğinin ifadesidir. Burada Rabbimiz, "**Muhammed**" ismi ile görünen nokta-i hususiyenin kendisinin tecellisi olduğunu aşikâr kılmaktadır.

Şurası da bilinmektedir ki, Kur'an-ı Kerîm'de Sevgili Efendimiz insanlara en güzel örnek olarak gösterilmiştir. Bir kişinin Allah dinini kabul eden bir Müslüman olabilmesi için mutlaka ve mutlaka '**Allah**'ı ve '**Muhammed**'i (s.a.v) zikretmesi lazımdır. Kur'an'da birçok yerde "**Allah**" ve "**Muhammed**" (s.a.v) isimleri beraber zikredilmiştir ve bu zikri Allah'ımız şart koşmuştur. Bir kimse sadece Allah'a inanıp Hz.Muhammed'e (s.a.v) inanmıyor ve sonra da Müslüman olduğunu iddia ediyorsa bu mümkün değildir. Dikkat edilirse, her namazda Deryayı Nuru Muhammed'in ismi devamlı olarak zikredilmektedir. Onun ismi ibadetin bir parçasıdır. Bu durumda iman kat'iyet kesbetmesi için Allah ve Muhammed (s.a.v) isimlerini daima tekrarlamak mecburiyetindeyiz.

İnsan ancak Allah'ı zikreder. Hz.Muhammed'i (s.a.v) zikir de Allah'ı zikirdir. "**Lâ ilâhe illallah**

Muhammedun Resûlullah" zikri aynı zamanda buna işaret etmektedir.

Kur'an-ı Kerîm'de Hz. Muhammed (s.a.v) için "**ku-lumuz**" ve "**yol gösterici bir Resûl**" nitelmesi yapılmış ve O'na uyulduğu takdirde insanların selâmete çıkacağı vurgulanmıştır.

Hadid (57/ 9)

"Hüvelleziy yünezzilü 'ala 'abdihi ayatin beyyinatın liyuhriceküm mine'z zulûmatı ile'n nur ve innallahe biküm leraufûr rahim."

"Hüve"dir Hû'nun 'kuluna' beyan edilmiş âyetler nazil eyleyen çıkarsın diye sizi zulûmattan nura... Ve muhakkak Allah sizlere elbette Rauf'tur, Rahim'dir." buyrulmaktadır.

Kur'an-ı Kerîm'de Hz. Muhammed'e (s.a.v) uyulduğu takdirde doğru yolun bulunacağı ve O'na olan aşk ve muhabbetin Allah'a raci olduğu beyan edilmiştir.

Âlemlerin güneşi, yaşamın mânâ ve gayesi, hakikat-i ilâhîyenin kendisi Hz. Muhammed (s.a.v) Efendimizin vasıflarını en güzel şekilde bilmek her Müslümanın vazifesidir. Ancak o zaman insan yaratılışın mânâ-i hakikatini idrak eder. İnsanın asliyyet-i ilâhîyesi '**O**' değil midir?

Sevgili Efendimiz Hz. Muhammed'in (s.a.v) dünyaya teşrifleri ile Rabbimizin '**el-İnsan**'da görünmesini tasdik ederek biat eden varlıklar sevinçlerini ifade etmektedirler. Onun için Efendimizin bu âlemlere teşrifi en büyük hadisedir.

Her isim almış varlık tekâmül edebilmek için Allah'ın arzuyu ilâhisindeki tatbikatı yapmak mecburiyetindedir. Bu cümleden olarak Allah'ımızın; "**Ben arzda bir halife kılacağım**" arzusu bu ilâhî hakikati açacağına işarettir. Nitekim melekler ruh halindedir ve cismaniyetleri yoktur. O zaman insanın melekten efdaliyeti bir bakıma cismaniyet alması olarak da düşünülebilir. Çünkü insanda Allah'ın lütfu ve ihsanı ile hem ruh, hem nefis, hem de cismaniyet vardır.

Rabbimizin Hz. Muhammed'e (s.a.v) kadar olan umumi tatbikatı "**Allah**" ve "**Kul**" olarak zuhur etmiştir. Ancak Hz. Muhammed (s.a.v) ile Hüve'nin bizzat kendisini o isimle açarak bildirdiği ve bütün varlıklardaki tatbikatın da kendisine ait olduğu hakikati anlatılmıştır.

Enbiyâ sûresi 92. âyetinde;

"İnne hazihi ümmetüküm ümmeten vahıdeten ve ene rabbüküm fa'büdü"

"İşte bu sizin ümmetiniz bir tek ümmet, Rabbiniz de Benim. Onun için bana kulluk ediniz" buyrulmaktadır.

Her insan dua ederken ellerini kendi kalbine açar. "**Rabbim**" der. Kendisindeki Rabbe iltica eder. Âyette Hz. Muhammed'in (s.a.v) lisanından "**Rabbiniz Benim**" buyruluyor. Hz. Muhammed (s.a.v) kendindeki ilâhî tecelli, yani Rabb hususiyetini açmaktadır.

Hz.Muhammed (s.a.v) ümmet için bir zikirdir. Ancak insanlar O'nu sadece bir kişi olarak değerlendirmekte-dirler

Bütün peygamberlerde '**Mabud**' ve '**Kul**' ifadesi vardır. Ancak '**Lâ ilâhe illallah Muhammedun Resûlullah**' beyanı ile Hz. Muhammed (s.a.v) kuldân görünen hakikatin Allah olduğunu ayan kılmıştır ki, bu ilâhî anlatımın hatmidir.

Sevgili Rabbimizin âlemlerde Hz. Muhammed (s.a.v) ismi ile görünmesinin hususiyeti şöyle olsa gerekir: Eğer bu tertip tatbik edilmemiş olsaydı varlıklar kendilerini Allah'tan ayrı mütalaa ederler ve birbirlerine üstünlüklerini söylerlerdi ki, Firavun buna bir misaldir. Kaldı ki, âlemlerin efendisi Hz. Muhammed'in (s.a.v) insanlara bu hakikati öğretmesine rağmen bu yapılmaktadır. Rabbimizin Hz. Muhammed (s.a.v) ismi ile görünmesi ve ilâhî hakikatleri anlatması ile bir anneden yaratılan insanların diğer varlıklara karşı tanrılık fikriyatında olmaması icap eder. Bu hakikati gören varlıklar Efendimiz Hz. Muhammed'i (s.a.v) tam kabul ve

tasdik ederler ve Rabbimize şükür ve hamd ederler. Rabbimizin kendilerinden de görüldüğü idrakine gelirler. Böylece gerçek kulluğun farkına varırlar.

İnsanın efdaliyeti manevî yolda olan terakkisi ile mümkündür. Tekmil peygamberan Hz.Muhammed'in (s.a.v) geleceğini işaret etmişlerdir. Çünkü onlar insan tekâmülünün ancak Allah'ın arzuyu ilâhîyesi tam olarak yerine getirildiği takdirde olacağına inanmaktadırlar ki, bu doğrudur. Onun için de Hz. Muhammed'in (s.a.v) teşrihi ile Allah'ın izafeten sûret alarak görünmesi söz konusudur. Yani Allah'ın kendisini işaret ettiği bir gönül noktası olarak görünmesi vardır. Bütün varlıklardan görünen zaten O'dur. Ancak Peygamberimizde görünmesi ile Efendimizin; "**Beni gören Hakkı gördü**" beyanında da ifade buyrulan hakikat ayan olmuştur.

A'raf sûresi 158. âyetinde;

***"Kul ya eyyühennasü inniy resulullahi iley-
küm cemiy'anilleziy lehu mülküsemavati
vel'ardı lailâhe illâ hüve yuhyiy ve yümiytü
feaminu billâhi ve resulihinnebiyyilümmiyy-
illeziy yü'minü billâhi ve kelimatihî vette-
bi'uhü le'alleküm tehtedune"***

**"De ki, ey nâs, muhakkak ki ben sizlerin
hepinize, semavatın ve arzın mülkü Hû'ya
ait olan Allah'ın Resûlüyüm. Hayat veren**

ve öldüren 'Hüve'den başka bir ilâh yoktur. Artık Allah'a ve kendisi de Allah'a ve Hû'nun kelimelerine iman eden Ümmî Nebî (Hû'nun) Resûlüne iman ediniz. Ve Hû'ya tâbi olun ki hidayete erebilesiniz" buyrulmaktadır.

O halde uyulması lazım gelen nokta olan Hz.Muhammed'e (s.a.v) olan tâbiyeti Allah kendisine uyulmuş olarak kabul buyurmaktadır. O zaman ilâhî kudrete imanın tam ahengi zuhur eder demektir. Halbuki bu durumu kabul etmeyenler ilâhî programı ve tekâmülü reddetmiş olan kimselerdir, ki eksik kalırlar. Hâlbuki riayet tammiyet içindir. Bu hususları idrak, kabul etmek demektir.

Her zaman içinde zuhur eden veliler bu hakikatleri açmakla ve insanlar da bu hakikatlere uymakla mükelleftirler. Nitekim ilâhî bilgileri açıp öğretmiş olan Hz. Muhammed'e (s.a.v) tam imanın şart olduğu ifade edilmiştir.

Bugün, maneviyat hakkında neden bir gaflet vardır? sorusu ise hiçbir manevî ve dinî bilgiye sahip olmayan insanların dinî kurallar ortaya koymasından kaynaklanmaktadır. Manevî yetkisi olmayan bu kişiler kendi dünyevî menfaat ve çıkarları için "**dinleri birleştirme**" çabasındadırlar. Bugün, Allah'ın tatbikini istediği din, Allah dini olan İslâm'dır. Bunun dışında bir din ve şeriat Allah tarafından makbul ve kabul görmez. Aykırı

fikirler geriye gitmek demektir. Hâlbuki Allah insanların daima ileri terakki etmelerini arzu buyurmaktadır. İnsanlara bu konuda her kolaylığı lütfetmiştir.

Hz.Muhammed'i (s.a.v) bilmek ilâhî hususiyetten ve yaratılış, (hilkat) sırlarından haberdar olmak demektir. Herkes son peygamberi kendi kavim ve aşiretinden beklemiş ama Hz.Muhammed (s.a.v) ummadıkları bir yerden zuhur etmiştir. Allah istediği şekilde yaratır. Buna kim karışabilir ki? Bu da ilâhî programı gösteren bir husus olsa gerekir. Çünkü bu program insanların düşüncelerine göre değil, Allah'ın arzusuna göre tatbik olmaktadır.

Hz. Muhammed (s.a.v) ile ilgili olarak yazılan kitaplarda O'nun peygamberliği ve dünyevî tatbikatları yazılmıştır. Ulemâ-i rusûmdan bazıları, "**Allah Resûlü**" kelimesini kullanırken, Allah, resul olarak tayin ettiği bir kişiyi elçi olarak yollamış diye düşünmektedir. Resûlullah, Allah'ın '**Resûl**' ismiyle Hüve'yi idrak etmeleri için bilgi verdiği gönül noktası olarak düşünülmelidir.

Maneviyattaki "**Lâ mevcûda illâ Hû**" beyanı dikkate alınırsa, Peygamber olarak gelen kimdir? Bu sorunun cevabını aramak gerekir. Peygamberimiz Hüve'nin açtığı gönül noktası olarak görünmüştür.

Kur'an'da Allah ismi ile ilâhî kudretin isimlendirilmesi variddir. Hz. Muhammed (s.a.v), "**Allah**" ismini zik-

retmiştir. Allah'ımız, kendisinin Allah olarak zikredilmesini Hz. Muhammed (s.a.v) ile arzu etmiştir. Hz.Muhammed (s.a.v), "**Beni gören Hakkı gördü**" (*Müslim*) buyurduğuna göre, O'nu Allah'tan ayrı mütalaa etmek mümkün değildir.

"**Lâ ilâhe illâllah**" beyanı, ilk yaratılışta Deryayı Nuru Muhammed'in Allah ismini zikretmesi ile başlamıştır. Yani Hüve'nin görünme noktası olan Hz. Muhammed, (s.a.v) '**Allah**' ismini zikretmiştir.

Hz. Muhammed (s.a.v) Allah ismini zikrederek itiraz eden kulların hesabını Allah'a havale etmiş oldu. Böylelikle onlar belki tövbe ederler ve idrake gelirler. Bu bir mühlettir. Bu noktada Hz. Muhammed (s.a.v) kendi zâtîyyetini ortaya koymadı, öyle yapsaydı o zaman Hüve'ye itiraz olurdu ki, asla makbul olmaz ve hemen ceza verilmesi icap ederdi.

Hz. Musa "**Musa'nın Rabbi**" buyurmakla kendini ortaya koymuş oldu. Yani Hz.Musa'nın Rabbi "**Hüve**"dir ve Hz. Musa'ya itiraz edenler Hüve'ye itirazlarından dolayı hemen ceza gördüler.

"**Lâ mevcude illa Hû**" beyanında Hüve'den başka bir mevcut olmadığına göre, Allah var bir de (ondan ayrı olarak) peygamberi var ve Allah kendisinden ayrı olan bir peygambere vahiy gönderiyor diye düşünmek ilâhî bilgide eksiklik olur.

Allah'ın ilâhî programında Deryayı Nuru Muhammed ile yaptığı tatbikatlar vardır. Hüve öyle bir hususiyettir ki, bütün varlıkların cevher-i esrarı olması itibariyle Hüve ile yapılan ilticada çok dikkatli olmak icap eder. Hz. Muhammed (s.a.v) Hüve'yi hususiyede tutarak Allah ismini ön planda tutmuştur. Hüve'nin hususiyede kalması gerekiyordu. Çünkü varlıkların Hüve'yi yanlış zikretmesini önlemek için Allah'ımız Peygamberi ile varlıklara Allah ismini "**mabud**" yani yaratıcı kudret olarak beyan etmiş ve varlıklara Allah ismine imanı teklif etmiştir.

Bugüne kadar Hz. Muhammed (s.a.v) isminin Allah yakınlığı anlayışı içinde mütalâa edildiği velâyet haricinde görülmemiştir. Bugün ise isimlerden münezzeh olan Hüve'nin (Allah'ın) Hz. Muhammed (s.a.v) ismiyle fiiliyat yaptığı anlatılmaktadır.

Allah kendi zâtını Âdem ile açmıştır. İnsan, Allah'ın Deryayı Nuru Muhammed (s.a.v) ile tatbik ettiği arzusunun bir "**tecelli sureti**"dir. Allah'ın, "**Muhakkak ki Ben Arz'da bir halife kılacağım,**" arzusunda, melekler, "**Biz Seni hamd ile tesbih ettiğimiz ve Seni takdis ettiğimiz halde Sen orada fesad çıkaracak ve kan dökecek bir kimseyi mi orada kılacaksın?**" diyerek Allah'ın arzusuna itiraz etmiş oldular. Ancak itiraz eden melekler daha sonra tövbe etmişlerdir. Allah onların tövbesini bir şartla kabul buyurdu. Beyt-ül Mâmur'a, yani Âdem'deki kalp noktasına izafeten yapılan

makama teveccüh ederek tavaf edeceklerdi. Ancak itiraz eden melekler Âdem'i bir daha görememişlerdir. Rabbimiz meleklerle; "**Ben sizlerin bilmediklerinizi bilirim,**" (Bakara 30) buyurmuştur.

Melekler, meleklik vicdanı ile kendilerine ilham olunan bu sözleri söylediklerinde Allah'ın kendisine halife kılacağını bildirdiği halde yaratılacak varlığın, tıpkı "**Can Kavmi**" gibi yeryüzünde fesat çıkaran ve kan döken bir nesil olacağını zannetmişlerdi. Meleklerin bilmediği hakikat ise başkaydı...

Meleklerin itiraz gibi değerlendirilen bu suali esas itibari ile bu ilâhî hikmeti öğrenmek istemelerinden kaynaklanmaktaydı. Onların bu suallerine karşılık olarak Allah'ın; "**Ben sizlerin bilmediklerinizi bilirim.**" buyurması, bu yaratışta Hüve'nin ilâhî programının tatbikata gireceğini ve Allah'ın açılmamış birçok isim tatbikatının mer'iyette olacağını işaret etmektedir.

Muhammed sûresi 38. âyette; "**Allah Ganî'dir sizler ise fakirlersiniz**" buyrulmaktadır. Yani vücûd ve kuvvette, ilim ve bilgide insan, Allah'a muhtaçtır.

Yerdeki ve gökteki bütün varlıklar, Allah'ın görüldüğü gönül noktasını, (Sırr-ı Âdem, Kalb-i Mü'min Beytullah) yani Hüve noktasını zikreder. Allah, **Hüve/Hû** noktasını hiçbir varlıkla karşılaştırmıyor. Çünkü bütün varlıklar Hüve'den neşet eden sıfatlar ve isimlerdir. Hiç-

bir sıfat zâtı tam idrak edemez, ancak Hüve'nin görüldüğü gönül noktası müstesna! O da hiçbir zaman sıfatını yani şahsiyetini ortaya koymaz. İllâ ki zâtı işaret eder. Onun için Hz. Muhammed (s.a.v) "**Ya Rabbi! Ben Seni övemem, Sen kendini övdüğün gibisin**" buyurmuştur. Melekler ise, "*biz seni överken*" dediler. Çünkü melekler sıfattır, Âdem sırrı ise zâtîyet-i ilâhîyeyi temsil eder. O halde bu nokta Âdem sırrının ile meleklerin farklı noktasıdır. Melekler Allah'ı övdüğünü söylerken, Hz. Muhammed'in (s.a.v) "**Biz Seni övemeyiz, Sen kendini övdüğün gibisin**" buyurması ile insanın fazileti ve faikiyeti ortaya çıkmış oluyor.

Deryayı Nuru Muhammed'deki arzuların bir görünmesi olarak Âdem'in yaratılması gerekiyordu. Hadis-i şerifte; '**Allah, insanı kendi sureti üzerine halkeylemiştir.**' buyrulmuştur. (Buhari, İstizan, 1; Müslim, Bir, 115) Suretten murat; ilâhî ilim, bilgi ve ilâhî arzudur.

Varlıkların ilk anda Deryayı Nuru Muhammed'i kabul etmesi varlıkların Âdem'e secde etmesini icap ettirmiştir. **Hz. Âdem Deryayı Nuru Muhammed'e (s.a.v) muzaf olarak yaratılmıştır. Âdem'e olan secde bütün varlıkların yaratıldığı kendi asliyetleri olan Deryayı Nuru Muhammed'e olan tâbiyetlerini remzetmektedir.**

Âdem'e secde Deryayı Nuru Muhammed'i zikretmektir ki, makbul olmuştur. Deryayı Nuru Muhammed,

Allah'ın bütün varlıkları meydana getirdiği deryadır ki, Hüve'nin arzusu ile var olmuştur.

İnsanların Hz. Muhammed'i (s.a.v) kabul ve tasdik etmesi meleklerin Âdem'i kabul etmesi gibidir. Kabul eden için kurtuluş vardır. Kim O'na tâbi olursa kurtulacaktır. Esasta Kâbe'deki tatbikat bu ilâhî sırra işarettir. Bu hususta İmam Bakır (a.s) da şöyle buyurmuştur:

"Âdem'in sureti Allah'ın yarattığı bir surettir. Allah Teâlâ bu sureti seçti, muhtelif suretler arasında bunu beğendi ve bunu kendisine isnad etti. Nitekim ruh ve Kâbe'yi de kendine isnad etmiş (Kâbe için) "*Benim evim*" ve (Âdem için) "*Ona kendi ruhumdan üfledim*" diye buyurmuştur."

Şüphesiz ki yaratılmış en güzel suret Hz. Muhammed'in (s.a.v) suretidir. Çünkü O örnek insandır. Ancak şu var ki, esas olan insanın sureti midir? Yani sadece şekil midir? Esas olan Allah'ın arzularının aynen tasdik edildiği gönüldür. Yani Allah'ın arzularını en güzel şekilde yerine getiren surettir. Allah'ın arzularını aynen tasdik eden insan, ona göre de güzel bir şekil alıyor zaten.

Bütün yaratılmış varlıklarda Allah'ın tecellisi en yüksek kimde ise, Allah onu tercih etmiş demektir. Allah'ın kendi arzularını tecelli ettirdiği gönül en güzel insandır.

Deryayı Nuru Muhammed'in mümessil noktası olan Hz.Muhammed (s.a.v) bu dünyada zuhur ettiğine ve müminler de O'na benzemek istediğine göre en güzel suret iman sahiplerininidir.

Peygamberimizin; "**Kalbi mü'min Beytullah**" beyanı ile Kâbe'nin sırrının ve hakikatının el-İnsan olduğu sabit olmuştur.

Allah'ın Deryayı Nuru Muhammed ile açılmasında arzu edilen varlıkların hususiyetleri tebeyün etmiştir. Duygular, inançlar, arzular vb. bütün bu hasletleri Allah'ımız peygamberleri ile tatbik etmiştir. Allah'ın bu arzularının birer parçası olarak, Deryayı Nuru Muhammed'den isimler olan peygamberler ve veliler zuhur etmiştir. "**Yaratıcı Kudret**"in insanlar tarafından idrak edilebilmesi için peygamberler ve veliler ile tatbikatlar yapılmıştır. Mesela Hz. İbrahim'de "**Yaratıcı Kudret**"in idrak edilme tatbikatı vardır. Hz. İsa'da "**Ruhullah**" tatbikatı, yani her insanın Allah'ın ruhundan yaratıldığı sırr-ı hususiyetinin tatbikatı vardır.

Hz. İsa; "**Bütün varlık Allah'a aittir, bendeki ruh da O'na aittir, benden sonra gelecek "Ahmed" isimli peygambere uyunuz.**" buyurarak "**Ruhullah**" tatbikatının da Deryayı Nuru Muhammed'den aldığı feyz ile olduğunu ikrar etmiştir.

Hz. Muhammed (s.a.v) zuhur edince, bütün sıfatların Allah'a ait olduğunu beyan etmiştir. Hz. Muhammed'in (s.a.v); "**Ben de Allah'ın kuluyum**" beyanı, "**İnsanlar Allah'ın kul ismi ile tecellîleridir**" mânâsınadır.

Her sıfat Allah'a ait ise, nâsın kulluğu nerede?

Kulluk yine O'ndandır. '**Kul**' Allah'ın kendi varlığından verdiği hususiyeti kapsayan noktadır. Allah'ı Allah'ın arzu ettiği gibi zikretmeyen varlığa gerçek bir kul demek mümkün olmasa gerekir. Ancak Hakkı bulan kulluğun idrakine varır.

Hz. Süreyya buyurur: "**Hz. Muhammed'i (s.a.v) kabul etmeyen yerden bir karış dahi yükselemez.**" Buradaki hikmet şu olsa gerekir: Varlıkların yaratılmasındaki asliyet-i ilâhiye Deryayı Nuru Muhammed'den hâsıl olmaktır. Onu inkâr, bu yaratılışı kabul etmemek demektir.

Deryayı Nuru Muhammed kitabında Allah'ın nâmütenahiliğini ve Deryayı Nuru Muhammed'in görünmesinin nâmütenahiliğini işaret etmeye çalıştık. O'nu tenzih etmek dahi mümkün değildir. Tenzih için O'nun hakikatini tam olarak ifade etmek lâzımdır. Bu da mümkün değildir. Deryayı Nuru Muhammed'in gerçek hususiyetini ihata edemiyoruz.

Velâyet gönülleri Muhammed (s.a.v) ismi ile ilham alırlar. Allah'ın o isimdeki tatbikatı velâyet gönüllerinde zuhur eder. O halde zahir bilgilerin fevkinde olarak '**Muhammed**' (s.a.v) tatbikatı vardır.

Hz. Muhammed (s.a.v) için '**Onsekiz bin âlemin Peygamberi**' denmiştir. O da namütenahiliği ifade için söylenmiştir. Yani kayıt konulamaz ve ölçülemez bir hali işaret için söylenmiştir. **Sıfatiyet zâtîyeti ifade etmekten acizdir.**

Hüve'nin sonsuzluğu hakkında ne düşünülebilir? Esfele safilin olan fezaya bakınca sonsuz âlemler, varlıklar ile karşılaşırız. Kur'an bu yaratılanları en alt tabaka olan **esfele safilin** olarak değerlendiriyor. Bu semâ gibi yedi semâ olduğu da Kur'an'da beyan edilmektedir. O halde bu sonsuzluk nasıl idrak edilebilir? Bunları insan havsalası ve idrakinin alması mümkün değildir. Onun için Hüve'yi hakkıyla bilmek, O'nu, ilâhî kudreti hakkıyla idrak etmek mümkün değildir. Bu konuda nihaî anlattım, Sevgili Peygamberimizin; "**Ya Maruf biz Sana hakkıyla arif olamadık**" ve "**Ben Seni övemem, Sen kendini övdüğün gibisin**" beyanlarıdır.

Son zamanlarda Peygamberimiz ile ilgili olarak diğer din salıklarının ileri geri konuştukları ve bu sözlerin arttığı görülmektedir. Ancak peygamberimiz ile ilgili olarak söylemiş oldukları sözler, Allah'ın kendilerine lütfetmiş olduğu ilim ve bilgiden değil, kendi mahdut din

anlayışlarından kaynaklanmaktadır. Onların inanç temelleri Allah'ın peygamberlerinin va'z ettiği dine dayanmamaktadır. O yüzden bu gibi söz ve düşüncelerin Hz. Muhammed'i (s.a.v) anlatması mümkün değildir. Çünkü bunlar dünya görüşü içerisindeki değerlendirmelerdir.

Kur'an'da bildirildiği gibi peygamberler doğrudan doğruya Allah tarafından tayin edilen ilâhî gönüllerdir. O zaman peygamberleri Allah'ın tarif ettiği şekilde kabul ve tasdik etmek icap eder. O takdirde peygamber "**Allah'ın peygamberi**" olarak kabul edilmiş olur.

Şüphesiz Hz.Muhammed'i (s.a.v) en doğru anlatan Hz.Muhammed'dir. Kur'an ve hadisler Hz.Muhammed'den zuhur eden ilâhî bilgilerdir.

Bu kitap akıl mertebesine göre değil, gönül beyanlarına göre yazılmıştır. O yüzden idrak için gönle müracaat edilirse daha doğru olur kanaatindeyiz. Şüphesiz idrakte eksik kalınsa dahi itiraz edilmemesi daha makbul olur. Allah dilerse daha ileri anlayışlar lütfeder.

Bu kitabın tamamı okunmadan ve anlaşılmadan bir hükme varılması doğru olmasa gerekir. Bu kitaptaki tekrarlar, konuyu çeşitli şekillerde anlatım içindir. Maneviyatta her söz ve cümlenin pek çok mânâsı vardır. Şurası muhakkaktır ki, Allah'a ve peygambere ait sözler sonsuzluk kazandığından bir kere anlatmakla mânâyı tam olarak ifade etmemiş oluruz.

Allah'ın zâtîyetini ilgilendiren konularda kat'i konuşmak mümkün değildir. Deryayı Nuru Muhammed sonsuz bir deryadır, O'nu tam ve kesin olarak ifade etmek mümkün değildir. Bu kitap, Sevgili Efendimizin hususiyetlerini anlatmak için kaleme alınmıştır.

Allah'ı iltizam eden konular her geçen zaman içinde daha ileri anlaşılır. Bu, Allah'ın ilâhî programını işaret etmektedir. Bu yüzden tam mânâsı ile ifade etmek mümkün değildir.

Hüve't Tefiku'r Refik
ELL HACC HÜSEYİN VEDAD

PEYGAMBERLİK (NÜBÜVVET)

B i s m i l l a h i r r a h m a n i r r a h i m

Peygamberlik nedir? Allah neden peygamber tayin etmiştir?

Her varlık O'ndan hâsıl olduğu için Allah'ı mücerred olarak görmek mümkün değildir. O'nun için Rabbimiz varlıklara kendisini anlatacak peygamberler yollamıştır.

Rabbimiz kendisini anlatacak gönüller arzu etmiş ve onlara kendisini anlatması ve bildirmesi için bir hususiyet lütfetmiştir. O zaman yaratılan varlıklardan yaratılıştaki en ileri olanları bu iş için vazifelendirmiştir. Bu takdirde vazifeli olan nokta Hakkın kendisi gibi hüküm vermekle de yetkilidir. Çünkü onun vazifesi Allah'ı anlatmaktır. O gönül o yüzden büyük bir yetkiyle insanlara gönderilmiştir. Hüküm verebilir, çünkü o nokta yaratılan bütün varlıkların durumlarını tahsil etmiştir. Yaratana göre hangisinin doğru olduğunun, hangisinin eğri olduğunun hükmünü o vermektedir.

Ceza ve nimet; günah ve sevap, tayin olunan "**imam**" noktasının düsturudur. Kişinin suçlu olup olma-

dığının, hatalı ve kusurlu olup olmadığının tayinini Allah'ın tayin ettiği o imam yapacaktır. Bunun için de yaşanan her zaman diliminde Rabbimiz bir gönül ihsan etmiştir. Bu gönüllerin hepsi Deryayı Nuru Muhammed'e bağlı olarak vazifelerini yaparlar. **Yani ilâhî hüküm 'O' gönül tarafından ifade edilir.**

Nebilik sadece bir peygamberin görünmesi değildir. Allah'ımızın kendi tertibinden kaynaklanan bir husustur. Nebilik, Allah'ın kendi zâtîyetinden, kendinden kendine tatbikata koyduğu bir husustur.

Nebi'nin Allah'ı temsil edecek bir nokta olması lazımdır. Kişi Allah'ı nasıl tanıyacaktır? Gelen giden birisi ne işitirse onu söyler. Hayır! Hz. Muhammed (s.a.v) bizzat Allah'ın, yani O'nun görünmesi olarak va'z etmektedir.

Efendimiz Miracından bahsederken; "**Rabbim bana Ali gibi bir genç olarak göründü**" buyurmuşlardır. Peki, bu örneğe bakarak neden insanlar, "**Allah bizlere Muhammed (s.a.v) şeklinde göründü**" demekten imtina ediyor? Halbuki Allah'ımız istediği şekilde görünmektedir. Hepimizden görünen O olduğuna göre...

O yüzden nübüvvet makamlarını Allah'ımız çok hususiyede tutmaktadır. Çünkü onlardan görünen ve tatbikat yapan kendisidir.

Ceste ceste tekmil peygamberlerden görünen, nihayetinde Hz. Muhammed'de (s.a.v) tammiyet ile görünmüştür. Yani tam olarak görünmüştür. O yüzden Peygamber Efendimiz "**Hatim**"dir.

Hz. Muhammed (s.a.v) herkes gibi bir insan değildir. O, Allah'ın görünmesidir. İnsanlar da kendisini O'ndan ayrı görmemelidir. Ama herkesin zuhur mertebeleri ve mazhariyetleri farklıdır. Eğer Hz. Muhammed (s.a.v) geldi-gitti denirse o zaman Hakkın gayrisi gibi olur, ayniyeti olmaz. **Herkes Allah'tan görünmüştür ama makamlar farklıdır.**

Bir kısım insanlar Hz. Muhammed'i (s.a.v) Allah'ın anlattığı şekilde idrak edememişlerdir. Çünkü Allah'ın Muhammed (s.a.v) isminde bizzat kendisinin görüldüğünü kabul etmemektedirler. **Hz. Muhammed'i (s.a.v) kabul derecesi insanları makamlandırmaktadır. Yani Hz. Muhammed'i (s.a.v) kabul şekli insanları derecelendiriyor.**

Allah'ımız bütün varlıkları halkettikten sonra onlara kendi ilâhî hakikatini anlatmak için teklif yapmıştır. Fakat '**insan**' hariç hiçbiri bu teklifi kabul etmemiştir.

Allah'ımız velâyeti ile kul olarak görüldüğü varlığa özel bir yakınlık lütfetmiştir. Yaratılmış bütün varlıklara ilâhî kudreti anlatma vazifesi görüldüğü velâyet nok-

tasına verilmiştir. Görüldüğü bu noktaya bu vazifeyi verdiği zaman, bütün varlıkların yaratılış vazifelerini açan ve ifade eden bir mânâ vardır. Her insanın makamı vardır, her yaratılan varlığın da makamı vardır. Kimi ağaç, kimi çiçek, kimi böcek... O zaman bunların hususiyeti, yani Allah nazarında bu yaratılmış olan varlıkların mânâsı nasıl terakki ediyor?

Sevgili Efendimiz; "**Hayvanlara eziyet etmeyin onlar eksik yaratılmışlardır**" buyurmuşlardır. Yaratmada hayvanlara da bir makam derecesi verilmiştir. Velâyetin bunları açabilmesi için bütün bu makamları kapsayıcı olması lazımdır. Her varlık bir makam olarak yaratılmıştır. Ama her varlık Allah'tan hâsıldır; kendi kendine var olmamıştır.

Efendimizin bu sözü hayvanların eksikliğini vurgulamak için değil Allah'ın takdiri icabı öyle yaratıldığını işaret etmek içindir. Kişi kendine bakıp hayvanı küçük, kendisini büyük görmemelidir. Çünkü o varlığın ezel takdiri öyledir. Allah'ın yaratmasına itiraz mı edilecektir?

Deniz ismi suyu temsil eder, kara ismi toprağı temsil eder. Bunların ifadesini kim yapacaktır? Âdem'den isimleri bildirdiği gibi Peygamber olarak görünen kendisi yapacaktır. Çünkü her varlığın asliyyet-i ilâhîyesini yine kendisi biliyor. Onun için, **peygamberlerin hepsi Hüve'den görünmüştür**. Yani velâyet-i asliyeden gö-

rünmüştür. O nokta bu vazifesini görürken bütün varlıklara "**isimlere sahibiyet**" ile hitap etmiştir.

Yaratılmış varlıkların hiçbiri eksik görülmemelidir. Ama her varlığın yaratılış mazhariyeti neyse ona göre muamele edilmesi icap eder.

Peygamberlik Allah ile kul arasındaki bir hususiyettir. Peygamber, Allah'ın bildirmiş olduğu hükümleri insanlara bildirmekle yükümlüdür. Peygamberler "**asliyet-i ilâhîyenin**" '**Kul**' olarak kendilerinden görüldüğünün idrakindedir. Peygamberler ve veliler Allah'ın kendilerindeki tatbikatını anlatmışlardır.

Bakara sûresi 186. âyetinde,

"Ve iza seeleke ibadiy anniy feinniy kariyb üciybü da'vetedda'ı iza de'ani felyesteciybuliy velyü'minu biy le'allahüm yerşudun"

"Kullarım beni sana soracak olursa, işte ben (onlara) pek yakınım. Bana dua ettiği zaman dua edenin duasına cevap veririm. Öyleyse, onlar da bana (davetime) icabet etsinler, bana iman etsinler, umulur ki irşad olunurlar" buyrulmaktadır.

Allah'ın daveti peygamberler ve veliler ile lütfedil-

miştir. Onlarda irşad tatbikatı vardır. Allah'ımız; **'Sana benden sorarlarsa onlara Beni anlat ki irşad olsunlar,'** buyurmaktadır.

'Karîb' (Kurbiyet) noktası peygamberler ve velilerdir. Kurbiyet noktası Hakk yakınlığı bulmuş olan gönül noktalarıdır.

Velâyet noktasında Hakka yürümüş (ilâhî âleme intikal etmiş) olan gönüller gelişmelerden haberdar olarak terakki ederler. O gönüller dur durak bilmezler, daima terakki ederler. Hz. Muhammed (s.a.v), "**Ben Allah'ın Habibiyim, bütün manevî ve maddî varlıklar benim nurumdan halkolmuştur.**" buyurmuşlardır.

Beşeriyet Âdem'e göre tarif edilmiştir, peygamberlik (nübüvvet) Hz. Muhammed'e (s.a.v) göre tarif edilmiştir. Hüve'de mevcut olan nübüvvet arzusunun zuhuru peygamberliktir. Ancak bu ilâhî arzusunun hususiyeti Hz. Muhammed'dir. (s.a.v) O'nda velâyet hususiyeti ve nübüvvet aşikâr olmuştur. Çünkü bu ilâhî sırrı bütün âlemlerin bilmesi icap ediyordu. Onun için Sevgili Efendimiz Veda Haccında; **'Vazifemi yaptım mı?'** buyurmuşlardır. Yani bütün varlıklara (Hüve'yi) Allah'ı kabul ve tasdik etmelerinin mecbur olduğunu bildirmiştir.

Peygamberler Allah'ın bu sonsuz arzularını, kendilerinde zuhur eden isimleri ifade etmektedirler. **Her peygamber Hüve'nin bir arzusunu lütfetmektedir.** Allah'ımız, Peygamberimiz için '**Habibim**' buyurmaktadır.

Peygamberlerde zuhur eden bu hâller Deryayı Nuru Muhammed'in hususiyetlerinden irfan-ı hakikatin bilinmesi için Allah'ımız tarafından peygamberleri ile nâsa lüfedilmiştir.

Sevgili Peygamberimizde zuhur eden peygamberlik diğer peygamberle kıyas kabul edilemeyecek bir hususiyete sahiptir. Hz. Muhammed (s.a.v) Allah'ın nizamını anlattı. Peygamberimizden evvel gelen peygamberler insanları ilâhî yaratıcı kudrete tapmaya davet etti. Sevgili Peygamberimiz ise bu davetin hususiyetini açıp anlatmıştır. Peygamberimiz doğrudan doğruya kul ile Allah arasındaki ilâhî nizamı anlatmıştır. Onun için peygamberimizden sonra gelen veliler Peygamberimizin anlattığı bu ilâhî nizamın hususiyetini açıp anlattılar. Bu durumda velâyet konusu pazarlık konusu olmaz. Peygamberimizden sonra gelen evliya Allah'ın ilâhî teşkilatının hususiyetini anlatmıştır.

Sevgili Efendimizin en büyük mucizesi olan Kur'an-ı Kerîm'de geçmiş peygamberlerin meselleri hikmet ve marifet için bildirilmektedir. Bu bildirme ümmi olan Sevgili Efendimiz tarafından yapılmaktadır.

Cuma sûresi 2-4. âyetlerinde;

"Hüvelleziy bease fiy'l ümmiyyiye resulen minhüm yetlu aleyhim ayatihi ve yüzekkiy-him yuallimühümü'l kitabe ve'l hıkmeh ve in kanü min kablü lefiy dalalin mübiynin. Ve ahariyne minhüm lemma yelkahu bihim ve hüve'l aziyzü'l hakiym. Zalike fadlullahi yü'tiyhi men yeşa'ü vallahü zü'l fadli'l aziym."

"Hüve'dir ki: ümmîler içinde (kendilerinden) bir Resûl gönderdi, üzerlerine Hû'nun âyetlerini okuyor ve onları tezkiye ediyor, onlara kitabı ve hikmeti tâlim ediyor, hâlbuki daha önce açık bir dalâlet içinde idiler. Ve onlardan başkalarına da (göndermiştir ki) henüz onlara ilhak olmadılar (katılmadılar), Hüve Aziz'dir, Hakim'dir. İşte bu, Allah'ın fazlıdır (lütuf ve ihsanıdır), Hû'yu dilediğine verir ve Allah çok büyük fazıl (lütuf ve ihsan) sahibidir."

Ümmiler, zahir anlamda ilâhî hakikatten haberli olmayanlar mânâsındadır. Hakikat veçhesinde ise '**üm-mi**' dünyevî değil de ruhî yetişmiş bir gönlü işaret eder. Burada **Ümmi Resul**, ruhen yetişmiş olup, diğer insanları tezkiye eden, onlara Hû'nun âyetlerini okuyandır.

Yukarıdaki âyette, **Hz.Muhammed'in (s.a.v) ni-zamında gelecek nesillerin de kayıtlarının var olduğu beyan edilmiştir.** Zaten bugün velâyet gönüllerinde Hz.Muhammed (s.a.v) ismi zuhur ediyor. Şüphesiz Allah Hû sırrını dilediğine verir.

Bakara sûresi 124. âyetinde şöyle buyrulmaktadır:

"Ve izibtela ibrahiyme rabbühu bikelimatin feettemehünne kale inniy ca'ülüke linnasi imama kale ve min zürriyyetiy kale lâ yenalü ahdiyzzalimiyn"

"Bir vakit Rabbi İbrahim'i kelimelerle im-tihan etmişti de (o da) onları (kelimeleri) ta-mamlamıştı (Rabbi) buyurdu: 'muhakkak ki ben seni nâsa imam kılacağım (İbrahim) 'ya soyumdan olanlar? deyince (Allah) 'za-limler benim ah-dime erişemez' buyurdu"

Âyette peygamberlerin Allah tarafından yetiştirildiği, onlarda da bir yetiştirme devresi olduğuna işaret edilmektedir.

Allah'ın peygamberi hazırlamasının ismi '**Ümmî**'dir. **Yani peygamberi Allah'ın yetiştirmesi, öğretmesi Ümmî'liktir.** Peygamberler de birbirini yetiştirmiştir. Belirli bir noktadan sonra da Allah bizzat kendi yetiştirmiştir. Burada manevîyattaki yetiştirme de

anlatılmaktadır. Mürşid dervişi bir noktaya getirir, sonra derviş Hakkı bulunca Hakk onu yetiştirir. Tabî ki peygamberler tatbikatla yetişmektedir. Allah onları tam arzu ettiği gibi gönüller olması için imtihan etmektedir. İnsanlara hitap için peygamberlerin yetiştirilmesi söz konusudur. Peygamberlerin Allah'ın bütün kullarına, bütün varlıklarına hitap edecek bir vasfa sahip olması icap eder.

Efendimize tevdi edilen peygamberlik hususiyetinde, ilk vahyin gelmesinden sonra ruhen hazırlık devresi olan bir fetret müddeti geçmiştir. Bu hâl Efendimizin hususide yetişmesi için gereken bir zamandır. Deryayı Nuru Muhammed'in tecelliyatının hususiyetlerinin mümessil nokta olan Hz. Muhammed'de (s.a.v) işrak bulması gerekli olmuştur. Ve elbette Rabbimizin O'na lütfetmiş olduğu ilâhî vazifeyi hakkıyla ve fevkalâde bir şekilde ifa etmişlerdir. Rabbimiz kendisinden gani gani razı olsun.

İlâhî yaratılışın programlanmasındaki hususiyet Deryayı Nuru Muhammed ile başlamıştır. Gelmiş ve geçmiş bütün peygamberler ilâhî kemâlat ve tatbikattaki programını O'ndan alırlar. Çünkü peygamberler son olarak bir peygamber geleceğini bildirmişlerdir. Demek ki feyz-i ilâhîde bu husus vardı.

Efendimizden hâsıl olan bütün ilâhî kemalatın ikmalî ve Allah'ımızın murad-ı ilâhîsi '**Muhammed**' olduğu için, '**Muhammed**' ile başlamış, '**Muhammed**' ile neticelenir.

Allah'ımız Kur'an'da; "**Sana Kevser'i verdik,**" buyuruyor. Kevser, Peygamberimizde zuhur eden ilâhî ilim, kemalat, rahmet, ilâhî lütuflar ve O'ndan (Deryayı Nuru Muhammed'den) hâsıl olan varlıklardır ki, bunlar kendi vücud-u ilâhîyesidir. Ondan sızan ilâhî hakikatlerin vücûd bularak meydana gelmesidir.

Kevser sûresinin hususiyeti velâyet-i kiramın hususiyetidir. Ayrıca Seb'an Minel Mesâni sırrına da işaret edilmiştir. Çünkü o isimler Efendimize lütfedilmiştir.

Kevser'in hakikat mânâsı, Deryayı Nuru Muhammed'dir. Allah'ımız Deryayı Nuru Muhammed ile her şeye hayat vermiştir. O yüzden Kevser Hz. Muhammed'i (s.a.v) anlatmaktadır. **Kevser'in cennetteki nehir olarak ifade edilmesinin bir anlamı da, Efendimizden sızan velâyetin ve nübüvvetin O'nun isimleri olarak görünmeleridir.**

Hız. İmam-ı Ali Efendimizin "**Hüve**" ile dua ettiği bilinmektedir. Allah'ımız, "**Hüve**" ile ilâhî kemalâtının ve Muhammedi meşrebinin hatim olduğunu ifade ediyor.

Allah rızası ve muhabbetinde olmayan soy sop batıldır. Allah'ımız Kevser'i vermekle "**lâyemut**" yani ölümsüzlük lütfetmiştir. Hüve bütün varlıkların nihai merciidir.

Rabbimiz her zaman için Zamanın İnsanı olarak bir gönlü vazifelendirmiştir. Bu noktadan zuhur eden ilâhî beyanlar ve hükümler Deryayı Nuru Muhammed'in programında mevcut olan hakikatlerdir.

Peygamberler gelmiş, insanlara tebligatta bulunmuş, vazifesini tamamlamış şeklinde değerlendiriliyor. Velâyetin idraki ise daha farklıdır.

Allah var, kullar var şeklinde düşünülüyor; hâlbuki, **“sonra O'nadır (Hû'yadır) dönüşünüz”** (6/60) âyetine göre Allah'a hesap verip Hüve'ye dönmek vardır. O zaman O'ndan başka bir mevcut düşünülebilir mi? Eğer O'ndan başka varlıklar olsaydı madde enerjiye dönüşebilir hakikatine göre fezada başka kuvvetler meydana gelebilirdi. Her enerji yeni oluşumlar meydana getirebilirdi.

Bakara sûresi 285. âyetinde;

"Amenerresulü bima ünzile ileyhi min rabbihi vel'mü'minun küllün amene billahi ve melâiketihî ve kütibihî ve rüsühî lâ nüferriku beyne ehadin min rüsühî ve kalu semî'na ve eta'na ğufraneke rabbena ve ileykelmasiyr"

"Resûl (Hz.Muhammed), HU'ya (kendisine),

Rabbinden indirilene iman etti, mü'minler de. Hepsi, Allah'a, HU'nun meleklerine, HU'nun kitaplarına ve HU'nun resullerine iman etti. "HU'nun resulleri arasında hiç birini (diğerinden) ayırdetmeyiz. İştittik ve itaat ettik. Rabbimiz bağışlamayı (dileriz) . Varış ancak Sana'dır" dediler." buyrulmaktadır.

Öyle ise Rabbimiz kullarından peygamberlerine ve velilerine kat'i iman beklemektedir.

Allah dininin hususiyeti, Allah'ın irsal eylemiş olduğu peygamberlerin hepsinin tasdik edilmesidir. Bu hususiyet Peygamberimizden (s.a.v) evvel gelmiş peygamberler için geçerli bir durum olmakla beraber, kendisinden sonra her zaman için zuhur eden zamanın sahiplerini de kapsamaktadır.

Nitekim, bu hususiyet Sevgili Efendimizin, "**Ben gelinceye kadar nübüvvet aşikâr, velâyet gizli idi; Benden sonra velâyet aşikâr nübüvvet gizlidir,**" nebevî sözü ile idrak edilmektedir. Bunun mânâsı, her insanın O kimseyi görmese ve bilmese dahi Allah'ın bu ilâhî tertibinde böyle bir "**İnsan**"ın varlığını kabul etmesi, o kimsenin Allah tarafından Zamanın İnsanı'na lütfe-dilen manevî terakkiden ve güzellikten istifade edeceğine işarettir. Çünkü; "**Külle yevmin hüve fiy şe'n**

/ **Hüve her gün bir şendedir**" (*Rahman 29*) beyanındaki hususiyet Zamanın İnsanı'nda tezahür etmektedir. İnsan bu tertibi kabul ettiğinde selamet bulur. Çünkü Allah'ımız her Zamanın İnsanı'na lütfettiği meşrebe göre ve O'na indirdiği hükümlere göre nâsın değerlendirmesini yapacaktır. Bu ilâhî tertip ve program Deryayı Nuru Muhammed'de mevcut olan bir hususiyettir.

Sevgili Peygamberimizin anlatmış olduğu İslam'ın dejenere edilerek daha sonra bazı İslam yorumcularının fikirlerine iltifat edilmesi ile bazı mezheplerin adeta din telakki edildiği görülmektedir. Hâlbuki İslam'ın esası, asliyeti baki kalmak şartı ile geçen zamana göre uygulamada yorum yapılabilir. Ancak bu yorumlar dinin esasını kaybettirme noktasına gelmemelidir. Nitekim bugün İslam'ın ve dinin asliyetini ifade eden, "**Lâ ilâhe illallah Muhammedun Resûlullah**" sözü değiştirilerek sadece "**Lâ ilâhe illallah demek yeterlidir**" ifadelerine işlerlik kazandırılmaya çalışılmaktadır

Kur'an'da iman noktasında Peygamberimizin muhakkak ve kesin olarak kabul edilmesi tekrar tekrar ifade buyrulduğu hâlde maalesef bu yanlışlıklarda ısrar edildiği görülmektedir. Kaldı ki dini bir bütün olarak mütalaa ettiğimiz zaman dinin asliyetinin "**bir din**" olduğu ve bu dinin de Allah'ımız tarafından Peygamberimiz vasıtasıyla tamamlandığı malumdur.

Sevgili Efendimiz Hz. Muhammed (s.a.v) in kendi-

sinden sonra başka bir peygamber gelmeyeceğine göre O'na kat'i bir imanın olması icap ettiği aşikârdır.

İslâmiyet'in Peygamberimiz Hz. Muhammed'in (s.a.v) anlattığı zamanki safiyetinde tatbik edilmesi icap eder. Nitekim bu durum Hz. Peygamberimizin hadis-i şerifleri ile tespit edildiği halde uygulamada birçok icatlar yapılmıştır. Bu icatlar dinin asliyeti gibi mütalaa edilmiş ve Peygamberimiz zamanındaki safiyet kaybedilmiş, onun yerine bazı mezheplerin yorumları ikame edilmiştir. Zamanla da o anlayışlar daha da değişik hâle gelmiştir.

Yorumcuların uygulamaları kendi zamanlarına hitap etmektedir. Geleceğe adapte edilmekte zorluklar olmaktadır. Geçmiş din yorumcularının yorumları o zamana aittir. Öyle değil denirse her zaman için neden Zamanın Sahibi olan zâtı yollasın Rabbimiz? Ancak Peygamberimizin bildirmiş olduklarını tatbik etmek her zaman için geçerlidir.

Bugünkü tabloya baktığımız zaman İslâm'ın ilk günkü sâfiyetine dönmesi icap eder. Çünkü Allah'ımız insanları Peygamberimizle indirdiği hükümle değerlendireceğini buyurmaktadır. O halde insanların uydurdukları hususların geçerli olmayacağı aşikârdır.

Bugüne kadar velâyet yolu Peygamberimizin ilk

günkü izah ve anlatımı ile yürüdüğü halde resmi ulema dan bir kısmı dini maddesel bir hâle dönüştürme çabası içerisindedir.

İslâm'da "**sünnet**" dendiği zaman Peygamberimize Allah'ın bildirdiği emirlerinden ziyade Peygamberimizin çok hususi yaşamı ile ilgili ayrıntılar ortaya konulmaktadır. Aslında Peygamberimizin insanlara örnek olacak hedeflerini ve yaşam felsefesini benimsemek lazımdır. Ayrıca Peygamberimizin Rabbimizle olan hususiyetlerini idrak icap eder. Sadece yaşam tarzını alıp Peygamberimizin Allah'ımızla olan hususiyetinden bahsetmemek eksiklik olur.